

அம்பிகாபதி மற்றும் அமராவதி

மிகவும் சுதந்திரமாக ஈர்க்கப்பட்ட தமிழ் காதல் கதை.

பண்டைய இந்தியாவின் தென்கிழக்கில் அல்லது இன்னும் துல்லியமாக பண்டைய திராவிட நாட்டில், பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில், இரண்டாம் குலோத்துங்க மன்னனின் ஆட்சியின் கீழ் சோழ இராச்சியம் செழித்தது. சோழ மண்டலம் (சோழ நாடு) கோரமண்டல் கடற்கரைக்கு அதன் பெயரைக் கொடுத்தது. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுக்கும் பதினொன்றாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட இந்த மதிப்புமிக்க, ஆற்றல்மிக்க மற்றும் சக்திவாய்ந்த வம்சத்தின் தலைநகரம் தலைநகரான தஞ்சாவூரை தோற்றுவித்தது, அங்கு பிரகதீஸ்வரர் என்ற அற்புதமான கோயில் கட்டப்பட்டது. பதினொன்றாம் நூற்றாண்டுக்கும் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் கங்கைகொண்டலாபுரம் என்ற பெயர் வந்தது. தமிழ் உலகின் கட்டிடக்கலை, வெண்கலம், சுவரோவியம், மொழி, அறிவியல், இலக்கியம் ஆகிய துறைகளில் சோழர்கள் குறிப்பிடத்தக்க கண்டுபிடிப்பாளர்களாகவும், கட்டியவர்களாகவும், கண்டுபிடிப்பாளர்களாகவும் இருந்தனர். அவர்கள் நேரடியாக இந்து மதகுருமார்களின் கண்காணிப்பின் கீழ் வைக்கப்பட்டனர். வாக்குப்பெட்டியில் வாக்குச்சீட்டு மூலம் வாக்களித்த கிராம சபையின் முதல் நிறுவனர்கள் இவர்கள். கடுமையான, கோரும் மதகுருமார்கள் மற்றும் பல பழமைவாத இந்துக்களின் அழுத்தத்தின் கீழ், அரசியல் மற்றும் அரசாங்க அதிகாரம் இந்து கோயில்கள் மற்றும் கிராம சபைகளை தங்கள் சொந்த நாட்டினருக்கும், அவர்களின் விசுவாசமான சக மதவாதிகளுக்கும் "தீண்டத்தகாதவர்கள்" என்று அநியாயமாக, மனிதாபிமானமற்ற முறையில், இழிவாகக் கருதப்படும் அவர்களின் விசுவாசமான சக மதவாதிகளுக்கு அனுமதி மறுக்கும் கொடூரமான முடிவை எடுக்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. இந்தியச் சூழலில் எடுக்கப்பட்ட ஒரு பயங்கரமான வார்த்தை. அதிர்ஷ்டவசமாக, கடவுள் ஒவ்வொரு மனிதனின் ஆன்மாவிலும் இருப்பதைப் போலவே ஒவ்வொரு உண்மையான வழிபாட்டுத் தலத்திலும் வாழ்கிறார். தெய்வீக சக்தி ஒவ்வொரு மனித ஆன்மாவையும் சொந்தமாக்குவதை யாராலும் தடுக்க முடியாது. இதயம் மனிதனே. ஆன்மா தெய்வீகமானது. வாழ்க்கை நியாயமற்றது என்று எழுத்தாளர் ஆல்பர்ட் காம்ப்யூ கூறினார்.

இந்த துடிப்பான முடியாட்சியின் மண்ணில் மறக்க முடியாத, அற்புதமான, குறிப்பாக சோகமான காதல் கதை ஒன்று நடந்தது. இத்தகைய கதைகள், கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு நாகரிகத்திலும், ஒவ்வொரு மொழியிலும், ஒவ்வொரு நாட்டிலும் உள்ளன என்பது உண்மைதான். நாவல்கள், கவிதைகள், பாடல்கள் காதலை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டத் தயங்காது. ஒரு பெரிய, சுருக்கமான, அற்பமான அல்லது மிகவும் சாதாரணமான காதல் கதையின் வழியில் சந்திப்பு இல்லாமல் வாழ்க்கைக்கு அர்த்தமிருக்க முடியுமா? ஒவ்வொரு கதையும் அதன் கலாச்சார, மத மற்றும் வரலாற்று சூழலின் பிரம்மாண்டத்தைக் கொண்டுள்ளது. ஒரு காதல் கதை பெரும்பாலும் ஆரம்பத்தில் மிகவும் எளிமையானது. அதன்

முடிவை யாராலும் கணிக்க முடியாது. இது மிகவும் வழக்கமானது, மிகவும் சிக்கலானது அல்லது மிகவும் கணிக்க முடியாதது. இது எதிர்காலம் இல்லாமல் ஒரு முடிவுக்கு வழிவகுக்கும், நல்லிணக்கத்தில் ஒரு முடிவு அல்லது ஒரு பயங்கரமான நாடகத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கலாம்.

இங்கு சொல்லப்படும் காதல் கதை: தமிழ்-நாடாவில் ஒரு காலத்தில் அம்பிகாபதி என்ற இளம் கவிஞரும், அமரவதி என்ற இளம் இளவரசியும். மிகவும் அன்பாக, அவரது உறவினர்களால், அம்பிகா என்று அழைக்கப்பட்டார். மிகவும் அன்போடு, அவளை அமரா என்று அழைத்தனர், அவளுடைய நெருக்கமானவர்கள். இவர் புகழ்பெற்ற கவிஞர் கம்பரின் ஒரே மகன் ஆவார். அவள் மன்னனின் ஒரே மகள் மற்றும் இராச்சியத்தின் ஒரே இளவரசி. துரதிர்ஷ்டவசமாக அம்பிகாவின் அம்மாவும், அமரவதியின் அம்மாவும் இந்தக் கதையில் இல்லை. அவர்கள் இறந்து விட்டார்களா? உயிரோடு வாழ்ந்தாரா? புலம் பெயர்ந்தவர்களா? இந்த முக்கியமான கேள்விகளுக்கு பதில்கள் மழுப்பலாகவே உள்ளன. அம்பிகாவின் ஆரோக்கியமான ஆன்மா எப்போதும் விவரிக்க முடியாத வசீகரங்களில் ஒன்றை அவள் முகத்திற்கு வழங்கியது. ஒவ்வொரு மனிதப் பார்வையும் இன்பங்களையும், புதிர்களையும், மௌனங்களையும் அனுபவிப்பதையே மிகவும் விரும்பினார் அமரா. அவர்களின் ஆன்மாக்கள் அவர்களின் முகங்களை ஒத்திருந்தன. மன்னரின் ராஜ்ஜியம் மிகவும் புகழ் பெற்றது, வளமானது மற்றும் புகழ்பெற்றது. இசையும், நடனமும், கவிதையும் அதை மேலும் மேலும் பொறாமைப்படக்கூடியதாகவும், கவர்ச்சிகரமானதாகவும், வளமானதாகவும் ஆக்கின. அரசன் தன் மக்களின் நலனில் அக்கறை கொண்டிருந்தான். எல்லா குடிமக்களையும் போலவே தானும் சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி ஒரு மானுட மனிதன் என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். அவரது மக்கள் அவரை உயர்வாக மதித்தனர். மந்திரிகள், கலைஞர்கள், கவிஞர்கள், படைவீரர்கள் ஆகியோரின் விடாமுயற்சியில் இராஜ்யம் உறுதியாக நின்றது. அவை பிரம்மாண்டமான, அசைக்க முடியாத அற்புதமான தூண்கள் என்று இங்கு சொல்லத் தேவையில்லை. தற்காப்புக் கலைகள், சமையல் கலைகள், கலாச்சாரக் கலைகள் ஒரு பெரிய பூங்காவின் நடுவில் ஒரு அழகான தோட்டத்தில் ஜொலித்தன. தென்னிந்தியா, இந்தியத் துணைக்கண்டம் மற்றும் ஆசியாவில் இந்த தேசத்தைப் பாதுகாக்கவும், பலப்படுத்தவும், மேம்படுத்தவும் அரச கவிஞரும், அரச நடனக் கலைஞரும், அரச நடத்துநரும், அரச படைகளின் தலைவரும் இணைந்து செயல்பட்டனர்.

அதிக வியாபாரம் இல்லாமல், பிரெஞ்சு மொழியில் கவி சக்கரவர்த்தி அல்லது கவிதை மன்னன் என்று மகுடம் சூட்டிய மன்னனின் நட்புடனும், மரியாதையுடனும், பாதுகாப்புடனும் வாழ்ந்ததில் கம்பர் மகிழ்ந்தார். அரசன் அவனைத் தன் ஆலோசகர்களின் மிகச் சிறிய, மிகவும் விசுவாசமான, மரியாதைக்குரிய வட்டத்திற்குள் கொண்டு வர விரைந்தான். சக்கரவர்த்திக்கு மிகவும் நெருக்கமான இரு புலவர்களும் இருந்தனர்: ஓட்டக்கூத்தர், சேக்கிழார். பிந்தையவர் சிவத்துவம் குறித்து ஒரு மத நூலை எழுதினார், மேலும் அவர் நடராஜர் அல்லது நடனமாடும் சிவனுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்ட சிதம்பரம்

கோயிலின் ஒப்பற்ற பக்தர், எதுவும் நிலையாக இருக்கக்கூடாது, வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், நம் உடலின் செல்களைப் போல அனைத்தும் இயங்க வேண்டும் என்று உலகிற்கு கற்பிப்பதை ஒருபோதும் நிறுத்தாத ஒப்பற்ற பிரபஞ்ச நடனக் கலைஞர். அது வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதது. விண்வெளியில் சமநிலையில் இருக்க பூமி சூரியனைச் சுற்றி வருகிறது. பாண்டிச்சேரியில் இருந்து அறுபது கிலோமீட்டர் தொலைவில் உள்ள சிதம்பரம், தமிழ்-நாடுவின் (தென்கிழக்கு இந்தியாவில் அமைந்துள்ள தமிழ் பகுதி) வரலாற்று, மத மற்றும் கலாச்சாரத் துறையில் முக்கியமான நகரங்களில் ஒன்றாகும். இது ஒரு புனித யாத்திரைத் தலமாகும். அரச குடும்பத்தினர் அங்கு தவறாமல் சென்று வந்தனர். கம்பர் ஒரு ஆவியான மனிதர், அவர் தனது நாட்டு மக்களுக்கு மனிதநேயம், இயற்கை மற்றும் ஆன்மீக வாழ்க்கையை நேசிக்க உதவினார். தமிழ்க் கவிதையின் ஆன்மாவாக மக்கள் அவரைக் கருதினர். ஒட்டக்கூத்தர், சேக்கிழார் போன்ற நாட்டின் முக்கியஸ்தர்கள் மற்றும் மன்னரின் அமைச்சர்கள் சிலரின் அடர்த்தியான, இருண்ட, அசிங்கமான பொறாமை மேகங்கள் கம்பரின் கவித்துவ வானத்தை இருட்டடிக்க முடியும் என்று நம்பினர். மன்னரின் அரண்மனையிலிருந்து ஐந்து கிலோமீட்டர் தொலைவில் ஒரு பெரிய வீட்டில் கம்பரும் அவரது மகனும் வசித்து வந்தனர். தங்கள் சக குடிமக்களின் நட்பிலும், தங்கள் நூற்றாண்டின் மலர்ச்சியிலும், தங்கள் மன்னரின் நம்பிக்கையிலும் மிகவும் இனிமையான நாளை அவர்கள் உணர்ந்திருந்தனர். அவரைப் பொறுத்தவரை உலகிலேயே எல்லாமே சிறந்ததாகவே போய்க் கொண்டிருந்தது. அவருக்கு ஒரு கனவு வாழ்க்கை இல்லாமல் இருக்கலாம், ஆனால் துன்பத்தை விட மகிழ்ச்சியே அதிகமாக இருக்கும் ஒரு வாழ்க்கை தனக்கு இருப்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். ஒரு கவிஞராக, வாழ்க்கை எப்போதும் ஒரு முக்கியமற்ற, பலவீனமான மற்றும் சிறிய மரப் படகாக இருக்கும் என்று அவர் நம்பினார், இது பயங்கரமான அலைகள் மற்றும் கடலின் கொடூரமான காற்றால் தலைகீழாக மாறக்கூடும். வாழ்க்கையின் பலவீனத்தை அவர் நன்கு அறிந்திருந்தார். அது ஒருபோதும் அவ்வளவு இனிமையானது, பயங்கரமானது அல்ல. பண்டைய இந்தியாவின் தலைசிறந்த கவிஞரும், சமசுகிருத மொழி மற்றும் இலக்கிய அறிஞருமான வால்மீகியின் ராமாயணத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கும் பொறுப்பை கம்பர் தனது இராச்சியத்தின் சிறந்த கவிஞராகக் கண்டதில் மன்னர் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். ஆயிரம் ஆண்டுகள் பழமையான இந்தியாவின் இரண்டு இதிகாசங்களில் ராமாயணமும் ஒன்று. மற்றொன்று மகாபாரதம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. ராமாயணத்தின் இரண்டு முக்கிய கதாநாயகர்கள் மற்றும் கதாநாயகிகள் ராமரும் சீதையும் ஆவர். அவர்களின் அன்பு வானத்திற்கும் பூமிக்கும் உரியது. ஒப்பற்ற, மகத்தான, சுவாரசியமான இந்நூலில் நான்கு செய்யுள்களைக் கொண்ட இருபத்துநாலாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட செய்யுள்கள் உள்ளன. இராமாயணமும் மகாபாரதமும் பண்டைய இந்தியாவின் நாகரிகம், புராணம் மற்றும் வரலாற்றின் இரண்டு உறுதியான அடித்தளங்களாகும். மகாபாரதம் அல்லது இந்து மதத்தின் தெய்வங்களின் இரண்டு குடும்பங்களுக்கு இடையிலான பெரும் போர், இரண்டு

சகோதரப் போராட்டங்கள். அறிஞர்களும், இலக்கியவாதிகள் அல்லாதவர்களும் இன்றளவும் அயராது படித்து, படித்து, கருத்து தெரிவித்து வருகின்றனர். உலகின் நிகழ்காலத்தையும் எதிர்காலத்தையும் அயராது நோக்கும் நித்திய இந்தியாவின் நாகரிகத்தின் நீரோடைகள், ஆறுகள், ஆறுகள் மற்றும் கடல்களுக்கு உணவளிக்கும் வற்றாத ஆதாரமாக இது திகழ்கிறது. எல்லா பண்டைய, வளமான மற்றும் இன்னும் வாழும் நாகரிகங்களைச் சேர்ந்த அனைத்து பண்டைய புத்தகங்களையும் போலவே, மகாபாரதமும் ராமாயணமும் காலத்தைப் புரிந்துகொள்வதற்கான மிகவும் ஆழமான, நுட்பமான மற்றும் பயனுள்ள எண்ணங்களை தங்கள் பக்கங்களில் பாதுகாக்கின்றன. அவற்றை புத்திசாலித்தனமாகவும், பொறுமையாகவும், சாதுர்யமாகவும் எப்படி விளக்குவது என்பதை அறிந்து கொள்வது அவசியம். எல்லா நாகரிகங்களிலும் காதல் எப்போதும் ஒரு பங்கைக் கொண்டுள்ளது. அந்தோனி டி செயிண்ட்-எக்சுபெரி (1900-1944) ஒரு சிறந்த விமான விமானி, மென்மையான மற்றும் திறமையான எழுத்தாளர். "காதலிப்பது என்பது ஒருவரையொருவர் பார்ப்பது அல்ல, ஒரே திசையில் ஒன்றாகப் பார்ப்பது" என்று அவர் எழுதுவதில் தவறில்லை. நவீன நாகரிகம் என்று சொல்லப்படும் மூலைகளில் கூட காதலைப் பற்றிய நூற்றுக்கணக்கான, ஆயிரக்கணக்கான மேற்கோள்கள், கவிதைகள், புத்தகங்கள், ஆவணப்படங்கள் மற்றும் திரைப்படங்கள் இன்னும் உலகம் முழுவதும் இருக்கும். மனிதன் நேசிக்கப்பட வேண்டும், நேசிக்கப்பட வேண்டும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக தஞ்சம் அடையவும், சுவாசிக்கவும், வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியான அன்பின் சுவர்களில் நம்பிக்கை வைக்கவும் வேண்டும். பிரெஞ்சுக் கவிஞர் ஆல்பிரட் டி முசெட் (1810-1857), தனிப்பட்ட முறையில், அன்பு என்றால் என்ன என்பதை நன்கு அறிந்திருந்தார், "வாழ்க்கை ஒரு தூக்கம், காதல் ஒரு கனவு, / நீங்கள் காதலித்திருந்தால் நீங்கள் வாழ்ந்திருப்பீர்கள்" என்று நம்பினார்.

காதல் என்பது ஒன்றாக எழுதப்பட்டு, படித்து, பாடப்படும் கவிதை. காதலர்கள் தங்கள் சக மனிதர்களை அதிகாரத்திலும், அதிர்விலும், காதலிக்க வினைச்சொல் நகரத்திலும் வாழ அழைக்கும் கவிஞர்கள். அவை நம் இதயத்தை காதலிக்க வினைச்சொல்லின் உடலுக்குள் நழுவ உதவுகின்றன. காதலில் இன்பத்திற்கான வழியும் துன்பத்திற்கு வழியும் உண்டு. நீடிக்கும் காதல் என்பது இருவரின் கனவுகள், எண்ணங்கள் மற்றும் உறுதிமொழிகளுக்கு இடையிலான ஒரு கலவையாகும், இது எப்போதும் சுத்தமாகவும் உற்சாகமாகவும் இருக்கும் ஒரு பாயில் கூட நீட்டப்படுகிறது. வலுவான அல்லது உடையக்கூடிய உடல்கள் முதல் முத்தத்தின் நாளில் போலவே சூடாக இருக்கும். மாயக் காதலும் உண்டு. கத்தோலிக்க புனிதர்கள், இந்து சதௌஸ்; கிறித்தவ கன்னியாஸ்திரிகள், கிறித்தவ பிக்குகள் மற்றும் பௌத்தர்கள் கடவுளிடம் பிரார்த்தனை செய்கிறார்கள். அவர்களின் இதயங்கள் கடவுளை உணர முடியும். இந்த பெண்களும் ஆண்களும் கடவுளை நம்புகிறார்கள், கடவுளுக்காக மகிழ்ச்சியாக வாழ்கிறார்கள்.

அம்பிகாபதிக்கும் அமரவதிக்கும் இடையிலான சந்திப்பின் முதல் தருணங்கள்

ஜனவரி மாதம் பல நூற்றாண்டுகளாக பொங்கல் பண்டிகையின் தாயகமாக இருந்து வருகிறது. ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஜனவரி முதல் பாதியில் அவை நடைபெறுகின்றன. அவற்றில் நான்கு உள்ளன: ஜனவரி பதின்மூன்று அன்று போகும் பொங்கல். இந்த நாளில் நாம் பழைய, பயனற்ற மற்றும் சேதமடைந்த பொருட்களை எரித்து, வீட்டை மேலிருந்து கீழ் வரை சுத்தம் செய்கிறோம். ஜனவரி பதினான்காம் தேதி தைப்பொங்கல் மகிழ்ச்சியான நிகழ்வுகளுக்கு உகந்ததாகவும், குறிப்பாக அறுவடையை கௌரவிப்பதாகவும் இருக்கும். அரண்மனைகளில் உள்ளதைப் போலவே குடில்களிலும் அதிகாலையில் பெண்களும், சில நேரங்களில் ஆண்களும் தங்கள் வீட்டின் உள்ளேயும் வெளியேயும் வெள்ளை அல்லது வண்ணப் பொடியைக் கொண்டு கோலங்கள் (அலங்காரங்கள், வரைபடங்கள், விளக்கப்படங்கள்) செய்து, பழுப்புச் சர்க்கரை, அரிசி, திராட்சை மற்றும் முந்திரி பருப்புடன் புதிய பசும்பாலை அலுமினியம் அல்லது களிமண் பானையில் கொதிக்க வைப்பார்கள். இந்தக் கலவை எல்லாம் நிரம்பி வழியும்போது, பொங்கலோ! பொங்கல்! இது தமிழர்களின் முக்கிய திருவிழாவாகக் கருதப்படுகிறது, இது தமிழ்நாட்டிலும் உலகெங்கிலும் உள்ள புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களிடமும் ஒரு பெரிய விழாவாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. ஜனவரி பதினைந்தாம் தேதி மாட்டுப் பொங்கல் விலங்கினங்களையும் தாவரங்களையும், குறிப்பாக பசுக்கள் மற்றும் எருதுகளை கௌரவிக்கிறது. ஜனவரி பதினாறாம் தேதி காணும் பொங்கல் என்றால் "பார்ப்பது" என்று பொருள்; தனது ஒரே நோக்கத்திற்காக குடும்பத்தினரையும் நண்பர்களையும் சந்திக்கும் நாள், அவர்களுக்கு தனது வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிக்கவும், பின்னர் அவரது நல்ல மற்றும் அழகான பற்களால், சோர்வான, பலவீனமான பற்களுடன் கூட சத்தமில்லாமல் கரும்பை மென்று, இந்திய பேஸ்ட்ரையை ரசிக்கும் நாள் இது. அருமையான நாட்கள்!

சனவரி பதினான்காம் தேதி மன்னன் தன் குடும்பத்துக்கு மிக நெருக்கமான கவிஞர்களான கம்பர், கூத்தக்கூத்தர், சேக்கிழார் ஆகியோரை அரண்மனைக்கு அழைத்தான். பிரதமர் சந்திரானே, அவரது மனைவி தேவிகா, ராணுவத் தளபதி வீரப்பருமல், அவரது அன்பு மனைவி கண்ணேசுய். மொத்தம் பதினைந்துக்கும் குறைவானவர்களே. ஜனவரி மாதம் பதினாறாம் தேதி மற்ற ஆளுமைகளையும் மற்ற அமைச்சர்களையும் அவர்களது அழகான மனைவிகளுடன் அழைப்பார். விழாவிடக்காக அலங்கரிக்கப்பட்ட ஒரு பெரிய அறையில், மன்னரின் விருந்தினர்களை வரவேற்பதில் பிரதமர் மகிழ்ச்சியடைந்தார். அழகான பட்டு மேஜை துணியால் மூடப்பட்ட ஒரு நீண்ட மற்றும் அகலமான மேஜை, நேர்த்தியான மற்றும் வசதியான நாற்காலிகள் அறையின் நடுவில் இருந்தன. மேஜையின் முடிவில் அரசர் மட்டுமே மரியாதைக்குரிய இடத்தைப் பிடித்தார், மறுமுனையில் அரசாங்கத் தலைவர் அதில் திருப்தியடைந்தார். வேலையாட்கள் தங்கள் சம்பிரதாய உடைகளில் பிரகாசமான பச்சை வாழை இலை சைவ உணவுகளில் மட்டுமே பரிமாறத் தொடங்கினர், பொதுவாகவும் சுவையாகவும்

தமிழ்: இட்லி, உளுத்தம் பருப்புகள் மற்றும் மசாலாவாடைகள் இனிப்பு அல்லது காரமான கேட்னிகள், பொங்கல், ரசம், சாம்பார், தேங்கா ஊமரை மற்றும் மலட்டா உரோகைல். இது முட்டாள்தனமானது அல்ல. அது தமிழ். பிரெஞ்சு மொழியில்? மொழிபெயர்ப்பு இச்சொற்கள் அவற்றின் வலிமையை இழக்கச் செய்யும். பயாசம் அல்லது தமிழ் இனிப்பு இளவரசியால் பரிமாறப்பட வேண்டும்; இது மன்னரால் நிறுவப்பட்ட மரபு. பதினேழு வயதைக் கொண்டாடிய அம்பிகாபதி தன் தந்தையின் அருகில் அமர்ந்திருந்தார். இந்த தவிர்க்க முடியாத பைசாசம் நிரப்பப்பட்ட வெள்ளி வாளியுடன் கையில் ஒரு வேலைக்காரி அமரவதியின் பின்னால் மெதுவாக நகர்ந்தாள், இரண்டு மாதங்களில் அவருக்கு பதினைந்து வயது இருக்கும் என்பதை இப்போது குறிப்பிடுவது பயனுள்ளதாக இருக்கும். புடவை உடுத்தி, தங்கக் கயிற்றில் தைக்கப்பட்டு, பிரகாசமான புன்னகையுடன் வானத்திலிருந்து விழுந்த தேவதையைப் போல காட்சியளித்தாள். ஒரு சிறிய தங்க லட்டு கொண்டு வாளியில் இருந்து சுவையான பைசாவை எடுத்து, ஒவ்வொருவர் முன்பும் விரிக்கப்பட்ட வாழை இலையில் மிகவும் பணிவுடன் வைத்தாள். அம்பிகாபதியின் முன் வந்து நின்றவள் வியப்பில் மூழ்கியிருந்தாள்... அவள் சில விநாடிகள் அசையாமல், பயந்து பேசாமல் இருந்தாள். அவன் பார்வை அம்பிகாபதியின் மீது திரும்பியது. பிந்தையவரின் பார்வை அமரவதியின் கவனத்தை ஈர்த்தது. அவர்கள் இருவரும், தங்களையும் மீறி, காதலின் காந்த மௌனத்திற்குள் தள்ளப்பட்டனர். இது சில விநாடிகள் மட்டுமே நீடித்தது. ஆனால் அமரவதிக்கும் அம்பிகாபதிக்கும் அவர்களின் கண்களுக்கு இடையிலான இந்த வார்த்தையற்ற உரையாடல் மிக நீண்டதாகத் தோன்றியது. அமரவதியின் கண்கள் காட்டில் தொலைந்து போன கழுதையைப் போல இருந்தன: வசீகரிக்கும், பளபளப்பான, வசீகரமான கண்கள். கவிச் சக்கரவர்த்தி தன்னையும் மீறி இதைக் கண்டார். தன் மகனுக்கும் இளவரசிக்கும் இடையிலான அந்த முதல் இனிமையான தீப்பொறியை அவன் உள்ளத்தில் செதுக்கிக் கொண்டான்.

ஒரு வருடம் கழித்து.

ஜனவரி பத்தொன்பதாம் தேதி ஒரு மாலை. மணி பதினாறு இருக்கும். விடுமுறை முடிந்து விட்டது. இது தென்னிந்தியாவில் குளிர்காலம், அதாவது, அது அவ்வளவு வெப்பமாக இல்லை. மிகவும் இனிமையான வானிலை என்று வைத்துக் கொள்வோம், சூரியன் அதன் அனைத்து மகிமையிலும் பிரகாசிக்கிறது. தனது வசந்த மண்டபம் அல்லது சலூன் டு பிரிண்டெம்பின் பெட்டகத்தின் கீழ், நான்கு முதுகுகள் மற்றும் ஐந்து மெத்தைகளுடன் ஒரு ஆடம்பரமான சோபாவில் அமர்ந்தபடி மன்னர் தனது நண்பர் கம்பருக்கு காத்திருக்கிறார். அவரது வரவேற்பறையின் சுவர்களில் அவரது ராஜ்ஜியத்தின் சிறந்த கலைஞர்களால் வரையப்பட்ட அவரது புகழ்பெற்ற மூதாதையர்களின் உருவப்படங்கள் கலைநயத்துடன் தொங்கவிடப்பட்டுள்ளன. வரவேற்பறையை அலங்கரிப்பதற்கும் வடிவமைப்பதற்கும் பல்வேறு வண்ணங்களில் அழகான பெரிய பூந்தொட்டிகள் காரணமாகின்றன. இன்னும் எரியாத பாப்பிள்களுடன்

ஆடம்பரமான ஐந்து முனை சரவிளக்குகள் இரவிற்காக காத்திருக்கின்றன. வண்ணமயமான தரை விரிப்புகள் தரையை பளபளப்பாக்க முயற்சிக்கின்றன. மூத்த அதிகாரிகளில் ஒருவர் வரவேற்பறையின் கதவைத் தட்டுகிறார். ராஜாவின் ஆழமான சர்வாதிகாரக் குரல் வரவேற்பறை முழுவதும் கேட்கிறது: உள்ளே வா! உள்ளே நுழைந்து, வலது கையை நெற்றியில் சாய்த்துக்கொண்டு, எந்த ஒரு நல்ல வீரனைப் போலவும், தன் அரசனை மிகவும் மரியாதையுடன் வரவேற்று, பின்வரும் வார்த்தைகளை உரக்க உச்சரித்தான்: ஐயா, எங்கள் கவி சக்கரவர்த்தியின் வருகையை அறிவிக்க அனுமதியுங்கள். அவனை உள்ளே விடுமாறு அரசன் கேட்கிறான். கம்பர் புன்னகையுடன் உள்ளே நுழைகிறார், உயர்மட்ட வீரர் கவனமாகத் திரும்பி அவருக்குப் பின்னால் கதவை மூடுகிறார்.

அப்போதும் உட்கார்ந்திருந்த அரசன் அவனிடம், என் அருமை நண்பனை வரவேற்கிறேன். இரண்டு கைகளையும் பருத்தி சால்வையால் மூடிய மார்பில் கட்டிக் கொண்டு, கவிஞர் அவரை வரவேற்று பதிலளிக்கிறார்: ஐயா, உங்களைப் பார்ப்பது எனக்கு எப்போதும் ஒரு கௌரவம், மகிழ்ச்சி. அரசன் அவனை உட்காரச் சொல்லி, தனக்கு முன்னால் இருந்த சோபாவைப் போன்ற சோபாவைக் காட்டுகிறான். இருவரும் மிகவும் வசதியாக அமர்ந்திருக்கிறார்கள். மன்னர் உரையாடலைத் தொடங்குகிறார்: ஒரு தனிப்பட்ட விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசுவதற்காக நாங்கள் சந்திப்பது இதுவே முதல் முறை என்று நினைக்கிறேன், குறிப்பாக இந்த நாளில் இது எங்கள் இரு குடும்பங்களைப் பற்றியது. ஆமாம் ஐயா, முன்பு நாங்கள் இருவரும் கவிதை, தத்துவம், இறையியல், அரசியல் மற்றும் மத விவகாரங்களைப் பற்றி பேச விரும்பினோம், ஆனால்... அரசன் மீண்டும் தரையை எடுக்கிறான்: இன்று நாம் சந்திக்கிறோம், நமக்கு மிகவும் பிரியமான எங்கள் குழந்தைகளின் எதிர்காலத்தைப் பற்றி பேசுகிறோம், இல்லையா? ஆமாம் ஐயா" என்று திருப்தியான புன்னகையுடன், சூழ்நிலையின் புன்னகையுடன் பதிலளித்தார் கவிஞர். அரசன், வழக்கமான முன்னெச்சரிக்கை நடவடிக்கைகள் எதையும் எடுக்காமல், விஷயத்தின் மையப்பகுதிக்கு வருகிறான். என் அருமை நண்பரே, உன்னையும் அம்பிகையையும் நான் உயர்வாக மதிக்கிறேன் என்பது உனக்குத் தெரியும். நட்பு மரியாதை இல்லாமல் இல்லை என்பது என்னைப் போலவே உங்களுக்கும் தெரியும். எங்கள் நட்பின் பெயரால், தங்கள் சொந்த காதல் கதையை ஒன்றாக எழுதும் உங்கள் மகனையும் மகளையும் பற்றி வெளிப்படையாகவும், சுதந்திரமாகவும், தைரியமாகவும் பேசுவோம். அவர்கள் காதலிக்கும் அளவுக்கு வயதானவர்கள். காதலிக்க அவர்களுக்கு உரிமை உண்டு. காதலிக்கும் வல்லமை படைத்தவர்கள். நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். நமது ராஜ்யத்தின் பரலோகத்தின் கீழ் காதல் தடை செய்யப்படவில்லை. அவர்களின் காதலை யாரும் விமர்சிக்கவோ, கண்டிக்கவோ, தடை செய்யவோ கூடாது. மன்னனின் நேர்மையான வார்த்தைகளால் மகிழ்ந்த புலவர், அவனுடன் பரிபூரணமாக பழகுவதாகப் பதிலளித்தார். திடீரென்று ராஜாவின் முகத்தில் இருந்த புன்னகை மறைகிறது. அவன் முகத்தில் பதற்றம் பொங்கத் தொடங்குகிறது. கற்பனைக்கு எட்டாத மௌனம் வரவேற்பறையை ஆக்கிரமிக்கிறது. மன்னரின் ஆழமான குரல் இந்த

வேண்டாத மெளனத்தை உடைக்கிறது. அன்புள்ள கவிஞரே இந்த காதலை நான் கண்டிக்கவில்லை ஆனால் என்னால் அதை அடையாளம் காண முடியவில்லை. காதல் என்பது ஒன்று, திருமணம் என்பது வேறு, நம் நாட்டைச் சேர்ந்த எழுத்தாளரோ, கவிஞரோ அல்லது வெளிநாட்டைச் சேர்ந்தவரோ எனக்குத் தெரியாது. எனக்கு கவலையில்லை! ஒரு இளவரசியாக என் மகள் ஒரு நாள் அரசனாகும் இளவரசரை மட்டுமே திருமணம் செய்து கொள்ள முடியும். எங்கள் ராஜ்யம் நிலைத்திருக்க என் மகள் வேறொரு நாட்டின் இளவரசரையோ அல்லது இளம் மன்னரையோ திருமணம் செய்து கொள்ள கடமைப்பட்டுள்ளாள். இதனால் நமது ராஜ்யம் நிலைத்து நிற்கும். அவரை விட்டு விலக எனக்கு எந்த உரிமையும் இல்லை. அதனால்தான் என் மகளுடனான காதல் உறவை முறித்துக் கொள்ளுமாறு உங்கள் மகனுக்கு உத்தரவிடுமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த வார்த்தைகளை நான் யோசிக்காமல் சொல்லவில்லை என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். அவை எனது முழுமையான பிரதிபலிப்புகளின் விளைவாகும்.

கவிஞர் மிகவும் அமைதியாக பதிலளித்தார்: ஐயா, நான் உங்களை நன்கு புரிந்துகொள்கிறேன். நீங்கள் ஞானம், இரக்கம் மற்றும் இரக்கமுள்ள மனிதர் என்பதை நான் அறிவேன். இந்த காதலை நாம் விமர்சிக்கலாம், தடை செய்யலாம், கண்டிக்கலாம். அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் அன்பு செலுத்துவதைத் தடுப்பதற்கான அனைத்து பயனூள்ள, மனித மற்றும் தத்துவ வழிமுறைகள் நம்மிடம் இருக்குமா? இந்தத் தடையின் விளைவுகள் அவர்களுக்கும் நமக்கும் பேரழிவை ஏற்படுத்தும். காதலை எப்போதும் பாடி, பாதுகாத்து, போற்றிப் புகழ்ந்த கவிஞர்களைப் போல நான் பேசுகிறேன். நம் குழந்தைகள் போன்ற அன்பை அழிக்க நாம் ஒருபோதும் முயற்சிக்கக் கூடாது. இது வசந்த காலத்தில் நைட்டிங்கேலின் பாடலைப் போல இனிமையானது, கோடையில் நீல வானத்தைப் போல மகிமை வாய்ந்தது, இலையுதிர்காலத்தில் எந்தவொரு உண்மையான தோட்டத்தையும் போல கம்பீரமாக இருக்கும், குளிர்காலத்தில் இது ஒரு நெல் வயல் போல அமைதியாக இருக்கும்.

அரசன் மீண்டும் தரையில் ஏறுகிறான்: நானும் உன்னைப் போலவே நினைக்கிறேன்...

கதவைத் தட்டும் சத்தம் கேட்கிறது. உள்ளே வா! இது மன்னனின் ஆழமான குரல். கவிஞர் ஒட்டக்கூத்தர்தான் உள்ளே நுழைகிறார். அதே உயர் அதிகாரிதான் கதவை மூடும் பொறுப்பு. அரசன் அசையவில்லை. கம்பர் எழுந்து நின்று கவிஞரை வரவேற்கிறார் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே, அவரை தனக்குப் போட்டியாகக் கருதுகிறார். அரசன் விரைந்து வந்து அவனை நோக்கி: அன்புள்ள நண்பனே, நீ எங்களிடையே இருப்பதில் நாங்கள் இருவரும் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகிறோம். அவளை தன் அருகில் அமர அழைக்கிறான். மூவரும் வசதியாக அமர்ந்திருக்கிறார்கள். மும்முனை உரையாடல் அமைதியாகத் தொடங்குகிறது.

அரசர்: நமது ராஜ்ஜியத்தை பலமாக உலுக்கக் கூடியிருக்கக் கூடிய ஒரு தீவிரமான பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காக நாம் இன்று கூடியிருக்கிறோம். அம்பிகாபதிக்கும் அமராவதிக்கும் இடையே நடக்கும் காதல் கதை உங்களுக்குத் தெரியும் என்று நினைக்கிறேன். அனைவரையும் திருப்திப்படுத்தும் ஒரு தீர்வை விரைவில் காண நாம் ஒற்றுமையாக இருப்போம். நான் எப்போதுமே கட்டுமானத்திற்காக இருந்தேன், அழிவுக்காக அல்ல. யாரையும் காயப்படுத்த வேண்டாம். நம் ராஜ்ஜியத்தின் அனைத்து மக்களையும் பாதுகாக்க வேண்டிய கடமை நமக்கு உள்ளது என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது.

கவிஞர் ஒட்டக்கூஹர்: ஐயா, இந்த தனிப்பட்ட கூட்டத்தில் பங்கேற்பதில் நான் மிகவும் பெருமைப்படுகிறேன்... உங்கள் மகள் இளவரசி அமரனும், நம் அன்புக் கவிஞர் கம்பரின் புதல்வி அம்பிகாவும் கைகோர்த்து, காதல் பாதையில் நடப்பதை நான் சில காலமாகவே அறிவேன். அவர்களின் வாழ்க்கை பின்னிப் பிணைந்தது. நாம் காதலில் குழப்பம் செய்ய மாட்டோம் என்பதையும், காதல் ஒரு ஜோடியை உருவாக்கவோ அல்லது அழிக்கவோ முடியும் என்பதை அவர்கள் அறிவார்கள். தங்கள் காதல் கதையைத் தொடங்குவதற்கு முன்பு அவர்கள் தங்கள் குடும்பங்களைப் பற்றி சிந்திக்கத் தவறிவிட்டனர். காதலன் ஒரு இளவரசி, வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதானால், எதிர்கால ராணி. காதலன் ஒரு கவிஞன், அவன் நமது மிகவும் பிரபலமான தேசிய கவிஞரின் மகன் என்று கண்ணியமாக சொல்லலாம். அரச ரத்தத்தின் மகளுக்கும், சாமானியனின் மகனுக்கும் இடையே அன்பு தடை செய்யப்படவில்லை, மிகவும் மரியாதைக்குரியவர், மரியாதைக்குரியவர், மரியாதைக்குரியவர். ஒரு சாதாரண குடிமகனுக்கு இளவரசியை திருமணம் செய்து வைக்கும் போது எல்லாம் சிக்கலாகிவிடும். வகுப்புகளுக்கு இடையே திருமணங்கள் சகித்துக் கொள்ளக் கூடியவையா? சாதிகளுக்கிடையில்?

புலவர் கம்பர்: தயவு செய்து சாதி, வர்க்கங்களை மறந்து விடுவோம். மனிதர்கள் தங்களுக்குள் பிரிவதை நான் வன்மையாக எதிர்க்கிறேன் என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். வர்க்கங்களும் சாதிகளும் பெரும்பான்மையான மக்கள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்த விரும்பிய ஒரு சக்திவாய்ந்த சிறிய சிறுபான்மை மக்களால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. அவை நமது சமூகத்தை சிதைக்கின்றன. எங்களை பெட்டிகளில் அடைத்து வைக்கின்றனர். இதனால் நாம் சேர்ந்து வாழும் மன உறுதியை இழந்து விடுகிறோம். ஒற்றுமை மட்டுமே பலம். நம்மைப் போலவே பிளவுபடுவதன் மூலம், நமது சுதந்திரம், சுதந்திரம் மற்றும் இறையாண்மையை அழிக்க மிகவும் ஒற்றுமையாகவும், வலுவாகவும் ஆயுதம் ஏந்திய அந்நிய சக்திகளால் வெல்லப்படும் நாடாக இந்தியா ஒரு நாள் மாறும். இந்திய நாகரிகம் தோன்றிய காலத்தில், சமுதாயத்தை நல்லிணக்கத்துடன் வைத்திருக்க நான்கு சாதிகள் மட்டுமே இருந்தன என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது. அறிவுஜீவிகள், பூசாரிகளின் சாதி; போர்வீரர்கள் மற்றும் சமூக வாழ்க்கையின் பாதுகாவலர்களின் சாதி; வணிகர்கள், வணிகர்கள் மற்றும் பெண்களின் சாதி; மற்ற எல்லாத் தொழில்களின் சாதி. உயர்சாதி, தாழ்ந்த சாதி, இடைநிலைச் சாதி

என்று எதுவும் இல்லை. சாதிகள் ஒருவருக்கொருவர் உதவ வேண்டும், உதவ வேண்டும். அதுதான் அவர்களின் முதன்மையான பணியாக இருந்தது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, "தீண்டத்தகாதவர்கள்" என்று சமூகத்தில் இருந்து கொடூரமாக வெளியேற்றப்பட்ட உயிரினங்களின் சாதி இல்லை. நான் கடவுளை நம்புகிறேன். வர்க்கங்களையோ, சாதிகளையோ, மூடநம்பிக்கைகளையோ கடவுள் படைக்கவில்லை, ஏனெனில் அவை மனித மாண்பைப் பற்றிப் பேசவில்லை. எனக்கு அறிவுரை கூறும், கட்டளையிடும், சாதியையும் வர்க்கத்தையும் புறக்கணிக்கச் சொல்லும் என் இந்து மூதாதையர்களின் எனது மதத்தின் புனித எழுத்துக்களில் நான் தஞ்சமடைகிறேன். ஆன்மா விழித்திருக்கும் ஒவ்வொரு மனிதனையும் மதிக்க ஒரு தாயாக என்னை அழைக்கிறாள். ஒவ்வொரு மனித ஆன்மாவும் தெய்வீக சக்தியால் வாழ்கிறது. அனைத்து மனிதகுலமும் பூமிக்கும் சொர்க்கத்திற்கும் தகுதியானது. கடவுள் அன்பே. வெறுப்புப் பேச்சிலும், சமூக அநீதிகளிலும், மனித உறவுகளிலும் இன்று அணிவகுத்துச் செல்லும் வெறுப்பை அவர் கண்டுபிடிக்கவில்லை. வெறுப்பு பிளவுபடுகிறது. காதல் ஒன்றுபடுகிறது. மனிதன் பெருமிதம் கொள்கிறான். கடவுள் தாழ்மையானவர்.

மன்னர்: எங்கள் கவிச் சக்கரவர்த்தியின் கருத்தை நான் முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்கிறேன். நான் சாதி அமைப்பை எதிர்க்கிறேன். நம்மைப் போன்ற மன்னராட்சியின் தலைமைப் பொறுப்பில் இருப்பதால், குடிமக்களுக்கு இடையிலான வேறுபாட்டை என்னால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது. என் பார்வையில் என் ராஜ்யத்தின் குடிமக்கள் அனைவரும் தங்களுக்குள் சமமானவர்கள். பெண்களுக்கும் ஆண்களுக்கும் இடையே ஏற்றத்தாழ்வு இல்லை. நமது தாயகத்தின் இணக்கமான வானத்தின் கீழ் உயர்ந்தவர்களோ, தாழ்ந்தவர்களோ, இடைநிலை ஜீவராசிகளோ இருக்கக் கூடாது. அம்பிகாபதிக்கும் அமராவதிக்கும் இடையே திருமணம் செய்து வைப்பதற்கு நான் ஆதரவு தெரிவிக்கவில்லை, அரசைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே தவிர, துரதிர்ஷ்டவசமாக, நம் சமூகத்தில் சாதிகள் இருப்பதால் அல்ல. ஒரு அரசு, அது எதுவாக இருந்தாலும், அரசியல் உலகின் செராக்லியோ, இராணுவம் அல்லது மிகவும் பணக்கார குடும்பத்தில் இருந்து வரும் ஒரு ஆண் அல்லது பெண்ணால் ஆளப்பட வேண்டும். எனது இளமைப் பருவத்திலிருந்தே, என் தந்தை மற்றும் அவரது அனுபவமிக்க அமைச்சர்களால் அரசியல் அறிவியலுக்கு நான் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டேன், நமது இராணுவப் படைகளின் சிறந்த தளபதிகள், அதிகாரிகள் மற்றும் வீரர்களால் ஆயுதங்களைக் கையாள்வதில் எனக்கு பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. எந்தவொரு அரசு அதிகாரியையும் போலவே, எனது மகளுக்கு பயிற்சியளிக்க கலை, இராணுவ, சமூக மற்றும் அரசியல் திறன்களைக் கொண்ட ஆண்களையும் பெண்களையும் நான் பணித்துள்ளேன்.

கம்பர்: ஐயா, நீங்கள் சொல்வதைக் கேட்டு என் முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தினேன். எனது மகனுக்கு பாசறைக்குள் ஆயுதங்களைக் கையாள்வது அறிமுகப்படுத்தப்படவில்லை என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன், ஆனால்

அவரது இளமைப் பருவத்திலும் இளமைப் பருவத்திலும் அவர் சிறந்த ஆயுத மாஸ்டர்களுடன் தற்காப்புக் கலைகளில் பயிற்சி பெற்றார். தனது பல வாசிப்புகள் மூலமும், நமது நாட்டின் யோகிகள், விஞ்ஞானிகள், ஆன்மீக குருக்கள், இசைக்கலைஞர்கள், நடனக் கலைஞர்கள் மற்றும் தத்துவவாதிகள் மற்றும் வேறு சில வெளிநாடுகளைச் சேர்ந்தவர்களுடன் நெருக்கமான உறவுகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டதன் மூலம் அரசியல், இராஜதந்திரம், பொருளாதாரம், வரலாறு, தமிழ் மற்றும் வெளிநாட்டு இலக்கியங்கள், தத்துவம், இறையியல் மற்றும் மதங்களை நன்கு புரிந்துகொள்வதற்கு முக்கியமான, தேவையான மற்றும் பயனுள்ள விஷயங்களைக் கற்றுக்கொண்டார்.

அரசர்: அன்புள்ள கம்பரே, நீங்கள் உங்கள் மகனை நன்றாக வளர்த்திருக்கிறீர்கள் என்பதை நான் அறிவேன். நீங்கள் ஒரு நல்ல ஆசிரியர். நான் உங்கள் மாணவன் என்பதால் இது எனக்குத் தெரியும். உங்களிடமிருந்து பல நல்ல விஷயங்களைக் கற்றுக்கொண்டேன். அவை ஒரு குடிமகனாகவும் இறையாண்மையாளராகவும் என் வாழ்க்கையில் இன்னும் பயனுள்ளதாக இருக்கின்றன. உங்கள் இதயத்தை நான் புரிந்துகொள்கிறேன், இது தனது மகனை நேசிக்கும், மதிக்கும் மற்றும் பாதுகாக்கும் ஒரு தந்தையின் இதயம். நீயும் என்னுடையதை புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அவர் உங்களைப் போலவே தந்தைவழி. எனக்கு ஒரே ஒரு மகள். என் கனவும், நம்பிக்கையும், கடமையும் அவர் மனதில் பதிந்தது. அவள் ஒரு நாள் எனக்குப் பதிலாக அரியணை ஏறுவாள். அவள் கணவனாக ஒரு பட்டத்து இளவரசராகவோ அல்லது ஒரு இளம் மூத்த அதிகாரியாகவோ அல்லது மிகவும் பணக்கார வணிகரின் மகனாகவோ இருக்க வேண்டும். உங்கள் மகன் ஒரு இளைஞன், நிச்சயமாக ஒரு சிறந்த கவிஞரின் மகன், சிறந்த கவிதைகளை எழுதத் தெரிந்தவன் என்று கூறி நான் உங்களை காயப்படுத்துவதாக நான் நினைக்கவில்லை. அவர்கள் போற்றத்தக்கவர்கள், பாராட்டுக்குரியவர்கள், ஒப்பிட முடியாதவர்கள். அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். என் மகள் சுவாசிக்கும் உயரத்தில் அவர் இல்லை, சோழ வம்சம் சுவாசிக்கும் உயரத்தில் இருக்கிறார் என்பதை உங்களுக்குச் சொல்ல நான் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

கம்பர் (முகம் மிகவும் வருத்தமாக இருக்கிறது): ஐயா, உங்களிடம் விடைபெற அனுமதி கேட்கிறேன்.

அரசர் (எப்போதும் அசையாமல் உட்காருங்கள்): என் அருமை நண்பர் கம்பரே, விரைவில் உங்களை இங்கு சந்திப்பேன் என்று நம்புகிறேன்.

கம்பர் பின்வாங்கினார். மன்னன் புலவர் ஒட்டக்கவுண்டருடன் தனியாக இருக்கிறான். வாயைத் திறக்க முயற்சிக்காமல் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொள்கிறார்கள். பதிலுக்கு, கவிஞர் அவுட்டக்குட்டார் எழுந்து நின்று பணிவுடன் அவரிடம் விடைபெற அனுமதி கேட்கிறார். மன்னன் தலையசைத்து சில கணங்கள் உட்கார்ந்துவிட்டு எழுந்து தன் தனி அபார்ட்மெண்ட்டுக்கு நடந்தான்.

ஒரு தோட்டத்தில் அம்பிகாபதியும் அமரவதியும்.

மாலை சீக்கிரம் பந்தயம் முடிந்துவிடும். இரவு அதன் அழகான கேள்வாலை சந்திரன், நட்சத்திரங்கள் மற்றும் மேகங்களுக்கு திறக்கும். புல் மூடிய மேற்பரப்பில் கம்பீரமாக நிற்கும் ஒரு இளம் ஆலமரத்தின் காலடியில் இரண்டு காதல் பறவைகள் அமர்ந்துள்ளன. இது அவர்கள் சந்திக்கும் இடம். அமரா இப்போதுதான் அம்பிகையை அணைத்துக் கொண்டாள். பிந்தையவரின் முகம் இன்னும் தனது காதலியின் உடலால்

ERROR: syntaxerror
OFFENDING COMMAND: --nostringval--

STACK:

```
(
    ^ i # i # i # i # i # i # i # i # i # i # i # i #           Z < D a D a D a D
)
(
    cvt "p 5 < ...fpgm~ 7 h +glyf>>]l P ` head!My-        6hhea > k
)
-mark-
/sfnts
```